

dige rammes af en meget streng Straf, der neppe bør være ringere end flere Aars Tugthuusarbejde, medens Straffens højeste Grad maa sættes saa høit, at der kan tages tilbørligt Hensyn til den større eller mindre Ulykke, der er forvoldt eller dog tilfattet. Man har derfor sat Straffen til Tugthuusarbejde ikke under 4 Aar, hvorved bemærkes, at det forstaaer sig af selv, at den strengere Straffebestemmelse i § 281 maa komme til Anvendelse, naar Betingelserne derfor ere tilstede. Hvor de paagjældende Handlinger vel ere udførte med Forsæt, dog ikke i den nævnte forbrøderiske Hensigt, men i andet retsstridigt Niemed eller af Raadighed, er det vistnok nødvendigt, af Hensyn til Handlingernes store Farlighed at kunne bringe en alvorlig Straf i Anvendelse, efter Omstændighederne endog Forbedringshuusarbejde indenfor visse snevre Grændser (Udkastet sætter 2 Aar som Maximum), men det vil formeentlig findes begrundet i Forholdets Bessaffenhed, at der ved Siden deraf aabnes Afgang til Anvendelse af en ringere Straf, hvorfor man i Almindelighed, ved Siden af den nævnte strengere Straf, under særdeles skjærpende Omstændigheder, har foreslaaet Straf af Fængsel uden videre Begrænsning. Forsaavidt de ommeldte Handlinger endelig ere foretagne af Uagtsomhed, har man anseet det for rigtigt i § 284, der iøvrigt tillige omfatter uagtsomme Handlinger, hvorved Derfømmelse eller Jernbaneulykker kunne bevirkes, at foreskrive Straf af Fængsel eller Bøder. — Ogsaa med Hensyn til den i § 281 omtalte Forsaarjagelse af Skibbrud eller anden Søfæde er der Anledning til at stjelne imellem de mere kvalificerede Tilfælde, hvor Omstændighederne ere af den Bessaffenhed, at Menneskers Liv derved udsættes for aabenbar Fare, og de Tilfælde, hvor saadanne Omstændigheder ikke ere tilstede. I de førstnævnte Tilfælde har man, i Vighed med hvad der er foreslaaet i Udkastets § 276 angaaende den kvalificerede Brandstiftelse, troet at burde sætte Straffen til Tugthuusarbejde ikke under 8 Aar med Afgang til at kunne idømme Livsstraf, hvis Noget derved er omkommen, under hvilken Forudsætning den norske Straffelov i Kap. 23 § 10 endog ubetinget foreskriver Livsstraf. Hvor Menneskers Liv

ikke har været udsat for aabenbar Fare, har man derimod, ligeledes under Hensyn til Bestemmelserne i Udkastets §§ 277 og 278, meent, at Straffen burde være ringere og endog kunne nedsættes til den laveste Grad af Strafarbejde. Forsaavidt § 278 ved Aldspaasættelse paa Skov, Kornstakke osv., aabner Afgang til at nedsætte Straffen til Fængsel paa Bånd og Brød ikke under 2 Gange 5 Dage, naar Gjenstanden er af sær ringe Betydning og iøvrigt under formildende Omstændigheder, har man ikke fundet Anledning til her at optage nogen tilsvarende Bestemmelse, da de Handlinger, der henhøre under den omhandlede Straffebestemmelse i Udkastets § 281 sidste Punktum, formeentlig altid ville have en meget strafbar og farlig Charakter, idet Forudsætningen er, at der skal være forvoldt Skibbrud eller anden Søfæde. Herom synes der ikke at kunne være Tale undtagen i Tilfælde, hvor Gjerningen medfører nogen Fare for Mennesker, en Forstyrrelse af en Særpebition eller ialtsald en Krænkelse af flere og bethdeligere Interesser og Rettigheder, hvadenten Gjerningen foretages i svigagtig eller anden retsstridig Hensigt. Der vil derimod, saavidt skjønnes, ikke kunne siges at være forvoldt Skibbrud eller anden Søfæde, naar det kun er en tom Baad eller andet mindre Fartøj, som ikke er bemanded eller ladet, der sænkes; om „Skibbrud“ kan der i saa Fald under ingen Omstændigheder være Spørgsmaal, men det kan, ifølge Affattelsen af den hele Bestemmelse og den Maade, hvorpaa Søfæde stilles sammen med Skibbrud, formeentlig heller ikke være tvivlsomt, at der ved det sidstnævnte Udtryk, ligesaa vel i Udkastets § 281 som i de tilsvarende §§ 6 og 7 i den norske Straffelovs Kap. 23, sigtes til Forvoldelsen af virkelige Søulykker. Hvor Gjerningen opløser sig i en simpel Ddelæggelse af fremmed Eiendom, uden at der er noget Moment tilstede af Almeenfarlighed, stor Ddelæggelse eller dog Fare herfor, hører den formeentlig slet ikke hen under nærværende Kapitel, ligesom det neppe behøver at siges, at naar Noget under lignende Forudsætninger ødelægger et ham selv tilhørende Fartøj, vil der slet ikke foreligge nogen Forbrødelse, forsaauidt ikke Forholdet i andre Henseender, navnlig paa Grund af den svigagtige